

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **P. B.**, narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. MV-31384-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 18. 4. 2016, č. j. MV-31384-4/SO-2016, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 12. 2015, č. j. OAM-10192-32/TP-2012. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nebyly potvrzeny důvody podle § 87h téhož zákona, když není splněna podmínka nepřetržitého přechodného pobytu na území. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že ve správním řízení byla závažně porušena ustanovení o řízení před správním orgánem a tato pochybení jsou takové intenzity, že sama o sobě způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce současně napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; žalovaný nevypořádal žalobcem řádně uplatněné odvolací námítky. Žalobce konstatoval, že správní orgán nevycházel při posuzování jeho žádosti ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobce porušuje napadené rozhodnutí také § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k jeho přiměřenosti. Toto pochybení implikuje rovněž porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal řádně oprávněných zájmů žalobce a přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu.
3. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním odvolací námítky vztahující se k otázce legálnosti jeho pobytu v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy k nepřetržitosti pobytu na území. Zdůraznil, že pobýval na území České republiky v rámci povolení k přechodnému pobytu od roku 2010 minimálně do 1. 10. 2015, kdy byl jeho přechodný pobyt zrušen. Jednalo se o nepřetržitý pobyt v souladu s příslušnými ustanoveními zákona, tj. více než pět let nepřetržitého pobytu na základě pobytového oprávnění, které lze podle předmětného ustanovení považovat za započitatelné. Žalobce připomněl, že žádost o povolení k trvalému pobytu podal dne 25. 5. 2012, tedy v době, kdy byl k jejímu podání prokazatelně oprávněn a splňoval podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Dodal, že pobýval a v době podání žaloby stále pobývá na území České republiky zcela legálně, a to na základě vedeného řízení o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž k této námítce nezaujal žalovaný žádné stanovisko. To je podle žalobce pochopitelné, neboť v opačném případě by žalovaný musel zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které nerespektuje zjištěný stav věci. Žalovaný však dospěl k závěru, že nepřetržitost pobytu byla přetržena již na základě zrušeného povolení k pobytu, přičemž vychází ze zcela nedostatečně zjištěného stavu věci.
4. Podle žalobce je nutné připomenout, že zahájené řízení o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie legalizuje jeho pobyt na území a rovněž výjezdní příkaz vydaný po ukončení povolení k přechodnému pobytu je třeba považovat za povolení k přechodnému pobytu svého druhu. Žalovaný však tyto skutečnosti nijak nezkoumal, resp. se vůbec nezabýval posouzením, zda žalobce v době vydání napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí skutečně nedisponoval žádným druhem povolení k přechodnému pobytu. Žalobce shrnul, že žalovaný vycházel čistě z konstatování o ukončení jeho přechodného pobytu a nezabýval se dalšími podstatnými okolnostmi, zejména pobytovým statutem žalobce, který v době vydání napadeného rozhodnutí pobýval na území České republiky zcela legálně. Podle žalobce se žalovaný v této otázce vůbec neřídil zákonem, ale vymýšlel vlastní definici a posouzení role výjezdního příkazu. To považoval žalobce za zbytečné, neboť definice je podle něj podána přímo v zákoně s tím, že i výjezdní příkaz je považován za druh přechodného pobytu. Pokud jej cizinec má, disponuje pobytovým oprávněním, tudíž nelze konstatovat jeho absenci. Žalobce odmítl spekulace žalovaného ohledně důvodů pro udělení výjezdního příkazu, neboť podle něj jdou proti výslovnému znění zákona.

5. Žalobce uzavřel, že v době rozhodování správních orgánů mu svědčilo povolení k pobytu, tudíž žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Dále poukázal na čl. 4 směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, (dále jen „směrnice č. 2003/109/ES“), podle něhož členské státy přiznávají postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let. Z toho je podle žalobce zřejmé, že žadatel musí splnit podmínku pěti let zpětně od podání žádosti, nikoli k datu rozhodnutí. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný postupoval v rozporu s touto směrnicí, jíž se při nesprávné implementaci lze dovolat vůči členskému státu přímo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a odkázal na své rozhodnutí. Konstatoval, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybnila správnost napadeného rozhodnutí.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 25. 5. 2012 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a sloučení rodiny. K žádosti přiložil kopii oddacího listu potvrzujícího uzavření manželství mezi žalobcem a Š. D. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 20. 9. 2012 řízení přerušil do doby pravomocného rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení žalobce k přechodnému pobytu. Dne 27. 2. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. MV-20311-3/SO-2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 1. 2013, č. j. OAM-1999-22/ZR-2012, kterým byl žalobci ukončen přechodný pobyt na území.
8. Dne 28. 5. 2014 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o tom, že pokračuje v řízení ve věci jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu. Následně jej vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí a rozhodnutím ze dne 20. 9. 2014, č. j. OAM-10192-20/TP-2012, žádost žalobce zamítl. Toto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015, č. j. MV-10291-3/SO-2015, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Ve správním spisu je dále založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-119375-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 6. 2015, č. j. OAM-1999-37/ZR-2012, kterým byl žalobci ukončen přechodný pobyt na území. Uvedená rozhodnutí nabyla právní moci dne 1. 10. 2015.
10. Dne 19. 10. 2015 se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce seznámil s podklady pro rozhodnutí a přislíbil vyjádření do sedmi dnů, které však nepředložil. Následně vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ze dne 9. 12. 2015, č. j. OAM-10192-32/TP-2012, jímž žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 20. 4. 2016.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí není řádně odůvodněno a žalovaný nevypořádal řádně uplatněné odvolací námitky. Tvrzené nepřezkoumatelnosti však soud nepřisvědčil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když posuzoval splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu k okamžiku vydání rozhodnutí, nikoli k okamžiku podání. Žalovaný dále vysvětlil, že k podmínkám, které musí cizinec splňovat k tomu, aby mohl v období od podání žádosti o povolení k pobytu do právní moci rozhodnutí o ní legálně pobývat na území České republiky, patří požadavek, že se na něj nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o ukončení jeho přechodného pobytu. Proto žalovaný označil za podstatné, že dne 1. 10. 2015 bylo pravomocně rozhodnuto o ukončení přechodného pobytu žalobce, čímž byla narušena nepřetržitost jeho dosavadního pobytu v České republice. Tím podle názoru soudu žalovaný vypořádal žalobcovu námitku, že pobýval a stále pobývá na území Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republiky zcela legálně a že zahájené řízení o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie legalizuje jeho pobyt na území. K tomu žalovaný dodal, že žalobce podal žádost podle § 68 zákona o pobytu cizinců, tedy žádost o povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu státního příslušníka třetí země, nikoli žádost občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka. Žalovaný dále vysvětlil, že dobu fyzického pobytu na území legalizovanou výjezdním příkazem jako pobytovým titulem nelze započítat do pětileté, popř. dvouleté doby pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Tím podle názoru soudu žalovaný dostatečně reagoval na námitku žalobce, že výjezdní příkaz vydaný po ukončení povolení k přechodnému pobytu je třeba považovat za povolení k přechodnému pobytu svého druhu.

V této souvislosti soud rovněž upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené

v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto povinnostem žalovaný dostal, neboť svou argumentací vyvrátil veškeré protichůdné argumenty žalobce.

15. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno ve vztahu k jeho přiměřenosti, soud připomíná, že žalobce v tomto směru v odvolání nic nenamítal, a proto plně postačuje to, že se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, které výslovně zmínil v posledním odstavci na straně 2 napadeného rozhodnutí. Žalobce by si měl dále uvědomit, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří dohromady jeden celek, a proto není nutné, aby odvolací orgán ve svém rozhodnutí opakoval argumentaci či rozvíjel správního orgánu prvního stupně, pokud proti ní nebylo nic namítáno.
16. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů, ani žalobcovu tvrzení o porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má za to, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a vypořádání námitek nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
17. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.“
Podle § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona platí, že „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. V projednávané věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce nesplnil podmínku dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území. Mezi účastníky řízení je v tomto ohledu sporné především to, k jakému okamžiku se má splnění zákonných podmínek posuzovat. K této otázce však existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[p]ro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval problematikou pobytu cizinců a výslovně konstatoval, že *„[p]odmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“*
19. S citovanými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že je právem České republiky jako každého jiného státu regulovat příchod cizinců na své území a jejich pobyt zde, a tedy i stanovovat podmínky pro získání pobytového oprávnění, jakkoli se mohou jevit přísnými. Naopak cizinec, který hodlá na území České republiky pobývat, musí stanovené podmínky respektovat a trvale plnit. Této premise pak plně odpovídá uvedený závěr, že nepostačuje, pokud cizinec splní podmínky pro získání pobytového oprávnění v okamžiku podání žádosti, nýbrž musí tyto podmínky splňovat i následně po celé správní řízení a rovněž v době vydání rozhodnutí. Není proto podstatné, jak dlouho žalobce pobýval na území České republiky před tím, než byl jeho přechodný pobyt zrušen, ale podstatné je výhradně to, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně již bylo rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu pravomocné, a tím byla narušena nepřetržitost žalobcova přechodného pobytu na území. Soud proto ve shodě se správními orgány shledal, že žalobce ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňoval zákonem vyžadovanou podmínku dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území České republiky, neboť tento pobyt v daném okamžiku již netrval.
20. K námitce žalobce poukazující na čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES soud podotýká, že podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že *„[č]lenské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.“* Žalobce má sice pravdu v tom, že podmínky trvalého pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území musí být vykládány v souladu s tímto ustanovením, což ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, publ. pod č. 3448/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„[s]plnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.“* Žalobce ovšem nežádal o trvalý pobyt po pěti letech nepřetržitého pobytu na území, ale o jiný typ trvalého pobytu – po dvou letech pobytu na území s tím, že je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Na tento typ pobytu se ovšem popsáný výklad nevztahuje. Žalobce navíc podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti nesplnil, neboť podle svého tvrzení pobýval na území České republiky v rámci povolení k přechodnému pobytu od roku 2010 a žádost podal v roce 2012, tedy nikoli po pěti letech oprávněného a nepřetržitého pobytu na území České republiky. Žalovaný tudíž nepostupoval v rozporu s uvedenou směrnicí a tato žalobcova námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný vycházel ze zcela nedostatečně zjištěného stavu věci. Z hlediska skutkového stavu bylo pro výše uvedený závěr správních orgánů významné pouze to, že přechodný pobyt žalobce byl pravomocně zrušen, což dokládá ve správním spisu založené rozhodnutí. V tomto ohledu tak byl skutkový stav zjištěn zcela dostatečně a nedošlo ani k namítanému porušení § 3 správního řádu.
22. Namítá-li žalobce, že v době vydání napadeného rozhodnutí pobýval na území České republiky zcela legálně, soud zdůrazňuje, že nelze klást rovnítko mezi legální pobyt na území a splnění podmínky dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že zákon o pobytu cizinců řadí výjezdní příkaz do kategorie přechodných pobytů na území [srov. § 17 písm. d) zákona], nicméně smysl tohoto institutu je naprosto odlišný od povolení k přechodnému pobytu. Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[v]ýjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.*“ Z toho podle názoru soudu vyplývá, že výjezdní příkaz nemůže být pobytovým oprávněním, které lze využít pro splnění podmínek vyžadovaných pro získání trvalého pobytu, neboť nemá vyústit v další pobyt na území, nýbrž v opuštění území. Pokud se tedy žalobce dovolává svého výjezdního příkazu, soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že výjezdní příkaz nepředstavuje pobytové oprávnění, které by bylo možno započítat do požadovaných dvou let nepřetržitého přechodného pobytu na území. Tato argumentace žalovaného podle názoru soudu není v rozporu se zákonem, jak se navzdory zjevnému smyslu a účelu daného institutu snaží dovodit žalobce.
23. Soud tedy neshledal, že by ve správním řízení došlo k závažnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí, nezjistil ani tvrzené porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgány rozhodly zcela v souladu se zákonem, přijaté řešení plně odpovídá okolnostem případu a nijak nepřiměřeně nezasahuje do oprávněných zájmů žalobce.
24. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.